

Namrštio se odrazu u ogledalu. Napuóio je usne i podigao obrvu. Krajnje idiotski, pomislio je provukavši prste kroz kosu. Kiša je nemilosrdno udarala o prozorska stakla. Nije želio izaći. Źeludac mu se okrenuo čim je prste obavio oko ručke svoje nove aktovke. Još uvijek je imala intenzivan miris kože. Ušuljao se u cipele i zavirio u sobu. Svilene plahte bile su izgužvane i iz njih je izvirivala ženska noga. Na trenutak se zamišljeno oslonio na dovratak. Zrak je bio pun mirisa jeftinog parfema koji se neukom nosu priviđa otmjenim. Kod njegovog nosa to nije bio slučaj i samo je prijezirno frknuo.

Tiho je jauknuo primjetivši otisak ruža na svom jastuku. Napamet je klizio prstom po ultra tankom ekranu svog mobilnog ljubimca, unosivši podsjetnik da za seks na jednu noć koristi najjeftinije plahte. Pri tom se pokušavao prisjetiti bar nečega o ženi koja je ležala ispred njega, bar imena i prezimena kako bi joj poslao račun za kemijsko čišćenje. Promeškoljila se i rukom počela tapkati po krevetu tražeći ga. Povukao se da ga ne ugleda. Sve ih je otjerao na taj način. Odstupio je dobacivši još jedan pogled na, sada otkrivenu, neprirodno preplanulu stražnjicu. Mogao je kliznuti u krevet još jednom i zakasniti na prvu jutarnju kavu u uredu. Zagrizao je zglob na ruci u premišljanju.

Kuckanje sata na ruci odlučilo je da će ipak stići na vrijeme i ne razočarati djevojke koje ga tobože slučajno sreću u dizalu svako jutro u 7:39. Vrtio je kišobran u ruci slavodobitno koračajući prema svom impozantnom automobilu marke *Mercedes*. Skoro pa je doživio još jedan neplanirani orgazam na tihi klik koji je otvorio sva vrata. Zavalió se duboko u kožno sjedalo i s ponosom se prisjetio kako niti jedna žena nikada nije sjedila pokraj njega. Spustio je ručnu kočnicu i pritisnuo gas. Već je mogao čuti predenje motora i zažmirio je od užitka. Tek nakon nekoliko sekundi postao je svjestan da se ne čuje ništa osim teških udaraca kišnih kapi po nepomičnom metalu. Pritisnuo je papučicu gasa oprezno, u nevjerici, a zatim je počeo udarati rukama po upravljaču, susprežući salvu psovki.

Pogledao je na svoj zlatan sat. 7:35. Propustit će priliku da opipa što se krije pod bluzom djevojke koja se misteriozno smije neprestano odjevena u kombinacije zlatnih i plavih tonova. Pogledao je na svoj zlatan sat još jednom, 72, uzdahnuo je i izašao na pljusak.

Ustala je iz kreveta i danas dosljedno neraspložena. Udarila je svog zaručnika laktom pod rebra, ali on je i danas dosljedno nastavio spavati. Pogledom je obuhvatila nekoliko hrpa prljavog rublja koje su se smjestile oko kreveta. Pronašla je liniju tepiha po kojoj će se probiti do kupaonice. U skladu sa svojim blagim opsesivno kompulzivnim poremećajem stala je na svaki treću pločicu na svom putu do umivaonika. Oslonila se rukama o rubove i unijela se sama sebi u lice. Razmirice koje je imala sa svojim dragim ostavile su traga u obliku dva elegantna reza boje trule višnje nad obrvom. Dotaknula ih je prstima, ne iz nekog dubokoumnog razloga kako to biva u filmovima. Samo je željela znati koliko će peći proces prikrivanja puderom.

Protegnula se i tupo pogledala prema sobi. U glavi je osmislila nekoliko lažnih obrazloženja za svoje ozlijeđeno lice. Nije imala volje nanijeti šminku. Grubo je zgrabila crnu košulju i odmarširala u sobu po par hlača. Namjerno je pustila pištolj da padne i napravi buku u susretu s mahagonijskim ormarićem.

„Što kog vraga?“ – unezvijereno je kriknuo njezin zaručnik. Znala je da se boji upravo po hrabrom izrazu lica kojega je vremenom uvježbao radeći kao zaštitar u obližnjoj banci. Lagano je podigla oružje, stežući crni držak znojnim dlanom i drhtavim prstima. Osjetila je bolesnu navalu užitka znajući kako mu tako lako može oduzeti život i izvući se nekažnjeno. Bila je višestruko nagrađivana policajka, omiljena među kolegama, većim „ribama“, ali i medijima. Govorili su da ima ono nešto.

„Tako ideš na posao?“ – viknuo je za njom.

„Imaš problema s tim?“

Šutio je.

„Dečki će biti pristojni.“ – dobacila mu je zamislivši namrštena lica svojih kolega. Prezirali su ga, tražili razloge koji su ju vezali uz njega, bezuspješno.

„Ali ja neću.“ – rekla je izašavši na stubište. Pogledala je na svoj sat kojega joj je poklonio razlog njezine veze sa čovjekom koji ju je svakodnevno ugnjetavao. 7:40, stići će na vrijeme, kao i uvijek. Malena brojka 1 ispod riječi 'Tag heuer' navela ju je na neodređen osmijeh.

Skočio je iz kreveta tek što je njegov alarmni sat već treći put odsvirao „*Drag my body*“. Jurcao je po stanu uzimajući sve što bi mu moglo zatrebati na putovanju. Razočarano je gledao rukav svoje omiljene košulje kako viri pod hrpom prljavog rublja nabacanog u plastičnu košaru. Njegova majka bi dolazila svako toliko. Prisjetio se njezinog, uvijek

prisutnog, osmijeha kada je ulazila kroz njegova vrata ispruženih ruku. Privila bi ga u zagrljaj propevši se na prste, tražeći njegov obraz da ga nježno uštipe. On bi se uvijek pognuo i položio bradu na njezino tjeme, trenutačno uljuljkan u osjećaj sigurnosti kakav samo majka može pružiti. Energično bi ga ispustila, svaki put ga pogledavši kao da je dječak koji još uvijek raste, a onda bi krenula u pohod na kuhinju. Tanjuri i zdjelice su milozvučno zveckali, lonac je tiho krčkao, a pećnica grijala cijelu prostoriju. Običavao se besciljno vrzmati oko nje, njušeći kombinacije začina s povrćem ili mesom. Uvijek su zajedno objedovali, sjedeći jedno pored drugoga, nasuprot dvije prazne stolice. Simboličan prikaz dvije osobe koje su izgubili kroz godine. Kažu da bol vremenom otupi, a onda ishlapi. Pogrešno, pomislio je svaki put kada bi sjeo nasuprot dvije prazne stolice, držeći lijevu ruku na praznom naslonu pored sebe.

Teško je progutao, a pogled mu se zamaglio. Doteturao je pred napuknuto ogledalo u kupaonici, odabravši bosim stopalima dvije ugrijane pločice. Naime, njegov susjed je točno na tom mjestu imao golemi bojler koji je grijao kroz strop sve do njegovih pločica. Toplina nije odagnala navalu trnaca koji su se širili niz njegova leđa. Nemarno je prošao četkicom po zubima i žiletom niz čvrstu čeljusnu liniju. Ni jedan ni drugi posao nije obavio kako treba. Ionako je ovo trebao biti samo jedan od dana u nizu. Pukotina na ogledalu prerezala je njegovom odrazu lice na dva dijela, nimalo simetrična.

Zazvonio mu je mobitel taman kada je jurnuo prema izlazu. 7:40, kasni, a ne bi trebao. Ništa više nije važno. Podigao je kovčeg, okrenuo ključ u bravi a brojka 80 ga je ošinula svojom redovitom silinom, možda i nešto jače s obzirom na krupne kišne kapi koje su ga dočekale na ulici. Ona je jako voljela kišu. Nekada.

Žamor govora pomiješan sa koracima lebdio je u jutarnjoj izmaglici. Kanalizacijski otvori grgljali su, sada već toksične, nakupine vode. Činilo se kako jedino svjetla semafora i golemih reklamnih panoa probijaju teško sivilo. Ljudi odavno nisu primjećivali nikoga osim sebe, pa se osjećala ugodno izolirano sjedeći na ogradi pod golemim borom. Za razliku od ostalih, podizala je lice k nebu, dočekujući kapi sa sjetnim osmijehom. Autobus joj je zapriječio pogled na pretrpan bar nasuprot nje. Analizirala je lažne osmijehe, znakovito kimanje glavama kod žena i razmetno mlataranje rukama kod muškaraca u njihovoj blizini. Drečavi naslovi u novinama o nečemu tako stranom i nerealnom iskaču iz polica na kioscima, a ljudi ih uzimaju, ližu prste kako bi lakše prelistali obojane stranice. Ljudi u baru ih sada listaju uvijek s istim izrazom na licu te ponekim 'uh' ili 'eh' izgovorenih s pola glasa, skrivajući time koliko im je drago što oni nisu dio svega toga. Komentiraju političke članke,

važnim glasom i snažnim mahanjem ruku. Svi su oni najbolji, svi oni mogu sve, a ne ustaju od stola na kojem redovito nema ničeg više od čaše najjeftinijeg piva.

Svi ljudi do kojeg joj je pogled mogao dospjeti, izgledali su slično. Crna odjeća, usiljeni osmjesi i zlobne male oči te mnogobrojne 'varijacije na temu'. Šeširići, rukom rezbareni štapovi za hodanje, odveć visoke potpetice i lažno zlato posvuda. Očajnički krik za pažnjom. Maska za skrivanje vlastitog jada od drugih pa i sebe. Sjedili bi u manjim skupinama, ispijajući kave tobože elegantnim pokretima. Rijetki ekscentrici u prolazu, utišali bi ih na koji trenutak, a zatim pokrenuli zlokobnu lavinu komentara i podsmijeha. Samoprozvani intelektualci, licemjeri, lašci sa pokrićem, dobro odigrana gospoda i dame...

Zahladilo je. Gurnula je prste u džepove da ih ugrije i nagnula se promatrajući se u uznemirenoj lokvi vode. Imala je nježne crte lica, ali to nije umanjivalo hladnoću i prodornost pogleda njezina dva smaragdna oka. Bijesno je podigla pogled kada je neki čovjek sa svojom skupocjenom čizmom tako nemarno nagazio posred njezinog odraza. Nestala je, pa se opet pojavila. Tako nekako je i živjela.

Ustala je jer je bilo vrijeme za trk prema vlaku koji ju je trebao odvesti daleko od grada kojega je prezirala. Pogledala je sat pričvršćen na lančić koji se nehajno klatio u ritmu njezinih koraka. Izgledao je kao da radi, makar to nikad nije bio slučaj. Nikada nije zakucao, a voljela ga je braniti tvrdnjom da je ipak točan dva puta dnevno.

Toga je jutro na stanici željezničkog kolodvora vladao kaos. Tračnicama se povremeno provlačio poneki vlak, dug i sjajan, ispunjen sanjarskim licima koja gledaju u prazninu. Vozači su skrivali poglede iza crnih naočala, glave uvijek usmjerene naprijed, kreću putem određenim blještavim digitalnim brojem tik iznad njihovih glava. Na prvom peronu stajalo je tek nekoliko ljudi. Svi su pogledavali na satove, pažljivo se kloneći razmjene pogleda. Samo jedna djevojka se činila opuštenom. Očito nije ni znala koliko sat kasni, taj njezin nemarno obješen sat se ionako činio pokvaren. Tko zna zašto ga i dalje nosi okolo sa sobom. Otegnut ženski glas začuo se kroz šum zvučnika. Nitko nije razumio, pa se nitko nije ni osvrtao. Nitko osim mladića koji je tugaljivo kisnuo, makar mu je iz ruke visio elegantan kišobran. Pokušao je zamisliti lice žene koja je govorila jer mu se glas učinio poznatim i bliskim. Zagrizao je usnu jer je, čini se, shvatio na koga ga podsjeća.

Komešanje na udaljenom peronu privuklo je pogled ispod dvije precizno usječene linije ponad obrve. Ruka joj se refleksno trznula, a onda opet bezvoljno pala niz tijelo. Stisnula je čeljust i okrenula se na petama, ravno ususret farovima tutnjajućeg vlaka.

Vrata su se otvorila uz šištav zvuk. Na peron je dugim koracima pristigao i posljednji putnik. Njegova crna, zalizana kosa prkosila je vremenskim prilikama, a pogled mu je vragolasto šarao neprirodno osvjetljenom unutrašnjošću vlaka.

Uz lagani trzaj, svi su se pomaknuli iz mjesta, držeći se za što udaljenije šipke. Brzo su pronašli sjedeća mjesta i uputili pogled svi na svoju stranu.

Činilo se kao da je netko jednostavno izmaknuo sliku grada sa prozora. Krajolik je nestao u gustom nanosu magle i nekoliko putnika je kriomice izmijenilo poglede. Djevojka sa kraja vlaka zašuštalala je novinama i kliknula kemijskom olovkom. Prebrzo upisuje brojeve, sigurno viri u rješenja, pomislio je čovjek sa zalizanom kosom. Odmjerio ju je nekoliko puta, ne shvaćajući zašto ga privlači do te mjere. Kada nije mogao naći suvislo rješenje svog problema, zaključio je kako mu je samo dosadno pa je posegnuo za svojim mobitelom i bacio se na smišljanje poruke koju može proslijediti na desetak različitih ženskih kontakata. Policajka je motrila mladića čije su oči bile zamagljene. Njezina profesionalna deformacija ga je odmah učinila potencijalnim narkomanom, a činjenica da joj je dosadno dovela ju je do zaključka kako je jedan od vodećih dilera. Nagli trzaj prenuo ju je iz razmišljanja.

Ustali su, zureći jedni u druge. Zavladao je sablasna tišina, a zatim ju je ispunilo zveckanje. Zvučalo je kao lanac. Policajka je skočila prema prozoru. Nije mogla vidjeti van. Još nije htjela komunicirati s nikime, možda nije vrijedno toga. Nisu joj bili simpatični. Muškarac sa zalizanom kosom se već progurao do prvog prozora, brišući maglu koju je stvarao svojim dahom. Propinjao se na prste, kao da će tako imati bolji uvid u novonastalu situaciju. Nije govorio. Ionako je izgledao odveć sebično za dijeljenje informacija. Sigurno se naslađivao činjenicom kako su svi uplašeni, a on zna da ne bi trebali biti jer očigledno vidi objašnjenje metalnog udaranja.

Mladić zamagljenih očiju tupo je zurio u pod, ali onda se namrštio. Nije bio narkoman, bio je inženjer strojarstva i ništa od ovoga što se upravo dogodilo nije imalo smisla. Ali i on je ostao tih, znajući da će se vjerovatno rasplakati sada kada ga je konačno pogodila misao kako njegove majke više nema.

Diskretno su obratili pažnju na šuštanje novina sa kraja vlaka. Djevojka je polako hodala prema naprijed, lagano nakrivljene glave i stisnutih očiju. Fokusirala se na nešto, pa su ispratili njezin pogled. Crveni digitalni sat nad vratima mahnito je izmijenjivao brojke koje nikako nisu mogle biti sati.

„Računalna pogreška.“ – rekla je policajka odmjerenim glasom. Posegnula je za značkom nadajući se kako će time svoju izjavu učiniti istinitu, najprije sebi, a onda i njima. Tišina ju je obeshrabrila.

„To su...“ – zaustila je djevojka.

„Sekunde.“ – dovršio je mladić čije su oči sada svjetlucale. Vlak se zatresao i svjetla su zatreptala. Činilo se kako ubrzava, nadirući tračnicama poput bujice.

„Nemam jebenog vremena za ovakva sranja!“ – uzviknuo je zalizani muškarac, prekriživši ruke na prsima. Bacio je pogled na sat, prvi put jer je taj ritual trebao biti tek puko dramtiziranje, a drugi put jer mu je ipak nešto zapelo za oko. 0 pisalo je pod gizdavim kazaljicama koje su pokazivale kako je 9 sati.

„Ne mogu vjerovati! I sat mi je krepao!“ – urliknuo je. Policajka se zadovoljno nasmijala. Posebno joj je išao na živce, bilo joj je drago kako mu je dan još više upropašten. Osjetila je težinu svog savršenog sata na ruci i pogledala ga nježno. Odjednom se namrštila jer umjesto broja 1, sada je jasno vidjela 0. Mlatnula je rukama po zraku i zarežala u prazno, ne želeći se pridružiti zalizanome u negodovanju. Osim toga, sigurno bi se naslađivao njezinoj nesreći.

„Nula.“ – prošaptao je mladić, inženjer u nevjerici gledajući u svoj sat. Djevojčin sat se i dalje njihao, ne pokazujući broj. Slegnula je ramenima prema svima, a onda kvrcnula po ekranu iza kojih su i dalje divljale crvene točkice čineći besmislene brojeve.

„Sekunde.“ – objasnio im je mladić i ustao otvorenih usta.

„NE!“ – vrisnuo je zalizani i počeo udarati po vratima. Nisu se otvarala. Pokušao je i nogom. I dalje ništa. Vlak se zatresao još jednom, ovaj puta dovoljno da ih razbaca po podu. Začuli su lomljenje metala negdje ispred njih. Škripa, cviljenje i tutnjavina prikrivale su zvuk udaranja njihovih tijela o šipke i sjedala. Bili su bespomoćni, očiju uprtih pažljivo jedni u druge. Sekunde su se približile nuli kada se činilo kako se tišina ponovno ušuljala u vagon. Rane ponad obrve sada su otkrivale ranjivost, a nisu bile naznaka incidentnosti. Zamgaljene oči su sigurno bile samo beskrajna tuga. Zalizana kosa, bijeg? Nikada neće saznati.

Stakla su prsnula, unijevši sa sobom hladnu kišu. Dva smaragdna oka su se sklopila i našla se iza dlanova. Osjetila je pucanje, prvo u rukama, a zatim i u nogama. Odjednom ju je presijekla toliko snažna bol da je i kroz dlanove i zatvorene vjeđe mogla vidjeti blještavo bijelo svjetlo.

Nemjerljivi trenutak kasnije, ležala je ispružena na leđima, dopuštajući kapima kiše da ispiru mješavinu blata i krvi s njezinog lica i tijela za kojega je poželjela da ga nema. Pogled joj je ispunila silueta. Čovjek je držao njezin srebrni sat u ruci. Htjela je posegnuti za njime, ali s njezinih usana otrgnuo se tek jauk.

Muškarac je otvorio sat pred njom, uputivši joj blag osmijeh. Podragao je njezinu slijepļu kosu i približio joj brojčanik očima. Prvo je začula nježno kuckanje, a potom ugledala sitnu kazaljku kako napreduje jednakim koracima, uvijek u istom smjeru. Osjetila je suze. Plač i urlik koji joj se trga iz grla. Riskirala je okret glavom. Njezini suputnici ležali su među komadima metala, a ona je plakala ne mogavši do njih. Muškarac joj je smjestio sat u ispružen dlan i pažljivo ga sklopio. Okrenuo se i nestao u magli. Gomila vozila hitne pomoći ispunila je prostor oko nje.

Nosili su njezino izmučeno tijelo na nosilima. Osjetila je kako težina sata ispušta njezin dlan. Igla, koju su brzim pokretom postavili u njezinu venu, je ubrizgala neku tekućinu koja joj je prvo odnijela sluh, pa vid, a naposljetku i onaj posljednji poriv za borbom.

Sat je kliznuo na tlo otvorivši se poput njezinih očiju, prema nebu.

Kiša je tukla po brojčaniku, zamagljujući brojku 0.